

[Poul Hartling.]

telove, som der står om i samarbejdsaftalen, kan intet samarbejde foregå uden SFs godkendelse? Skal vi forstå det sådan? For så er det jo i virkeligheden SF, vi indbydes til at samarbejde med. Man forstår på offentliggørelsen af denne lap papir i Land og Folk, at et af punkterne går ud på, at hvis de to partier er enige om de punkter, det her drejer sig om, så kan der ikke foretages ændringer, uden at begge parter er med i det, og det vil altså sige det, jeg kalder: uden SFs godkendelse. Jeg nævnte i går en udtalelse fra Vor Politik; jeg skal måske lige sige til økonomiministeren, at det hedder Vor Politik og ikke Vor Tid — det er for at udvide hans erkendelse. Vor Tid er et konservativt blad, og det er meget bedre; man bør slet ikke blande dem sammen. Men i Vor Politik står der en udtalelse om, at de konservative kan jo bare tilslutte sig regeringens politik. Er det det, man forstår ved et åbent samarbejde? Det er jo alligevel det, vi skal have afklaret, og jeg synes, at der er en så stor divergens imellem det, vi hørte fra hr. Aksel Larsens side, hvor han jo i går fuldstændig omklamrede socialdemokratiet, og så det, statsministeren og nu hr. Per Hækkerup siger, og det, som står offentliggjort i det blad, vi har talt om, at en klaring må være påkrævet.

Poul Møller: Jer vil gerne først gøre nogle bemærkninger om udenrigspolitikken og i anledning af de udtalelser, der faldt i formiddags. Vi er nu klar over, at vi snart får en udenrigspolitisk debat, så derfor skal det gøres ganske kort. Der er jo ingen grund til at udbyde synspunkterne i denne sag; jeg har forstået på statsministeren og også på udenrigsministeren, at regeringens politik stadig er en opfyldelse af 3 punkts programmet, men for at få denne procedure i gang mener man, at USA uden at stille direkte betingelser skal standse bombardementet. Vi har sagt i går, hvad vi mener

om det, og der er vel ingen grund til at gå videre med det.

Jeg forstår på udenrigsministeren, at der burde gives indrømmelser, og jeg takker udenrigsministeren for hans redegørelse; men når der nu ikke foreligger disse indrømmelser, så har jeg altså svært ved at se, at man skal forsøge at kræve en ensidig handling fra USA's side. Jeg vil gerne takke vor nye udenrigsminister for det tilsagn, han gav om, at han vil styrke enigheden om udenrigspolitikken her i det høje ting. Jeg håber, at det er et tilsagn, han kan leve op til og stå ved i sit virke; han ved, at det også er et mål for det konservative folkeparti, at vi tværs over alt det, der skiller, kan bevare enigheden om grundlaget for dansk udenrigspolitik.

Statsministeren gjorde nogle bemærkninger om Grækenland i anledning af mit spørgsmål, og jeg vil gerne sige, at jeg forstod statsministeren således, at regeringen enstemmigt havde tiltrådt denne indstilling, der blev forelagt os i det udenrigspolitiske nævn, nemlig om at indbringe sagen sammen med Norge og Sverige for menneskerettighedskommissionen. Nu er det jo ét, at man til sidst enstemmigt tiltræder; noget andet er, om man under drøftelsen har modtaget advarsler, eller nogen har frarådet, at man tager det standpunkt, for man lader sig vel nok til sidst overbevise, når en stats- og udenrigsminister og i øvrigt et flertal i regeringen mener sådan og sådan, og gør det ikke til et spørgsmål om sin egen person, men jeg vil gerne vide, hvis statsministeren kan oplyse det, om den nu afskedigede minister har advaret imod denne beslutning.

Hvad angår spørgsmålet om § 79, da lyttede jeg med interesse til justitsministerens bemærkninger. Se, jeg læser § 79 således, at sådanne opløb og forsamlinger kan forbydes, hvis der opstår fare for den offentlige fred. Og jeg mener faktisk, at de erfaringer, vi har, har lært os, at der altid opstår fare for den offentlige fred ved disse ambas-